

A szépség szemlélete

Minap egy számomra különös verseskönyv került kezembe. Abban az értelemben mindenképpen az, hogy szerzője a könyv illusztrátorát nemcsak azonos rangra emeli, de maga elé is helyezi, mintha – pedig nyilvánvalóan nincs így – inkább a képekhez születtek volna frappáns megfogalmazások. Tiszteletben tartva a sorrendet, Zombori Erzsébet és Balázs F. Attila közös alkotásáról, a *Szépségvadászat* című kötetéről van szó (AB-Art Könyvkiadó, 2024).

Valóban, a képeket érdemes említeni legelőször, nemcsak azért, mert szembeötlőek, hanem azért is, mert módot adnak feltárni az illusztráció sokféleségét. Vannak, amelyek csak egy a szövegben felbukkanó motívumot

jelenítenek meg, s így egészen lazán kötődnek a tulajdonképpeni mondanóhoz; vannak aztán, amelyek segítik az értelmezést, nyomra vezetik az olvasót; legvégül pedig azok, amelyekben az alkotó egyéni értelmezése, a költeménnyel kapcsolatos meglátása jut érvényre. Mindhárom módszer elfogadott, s véleményem szerint mindháromra található példa e könyvben. De képeket nehezebb idézni, mint szövegeket, ezért még csak annyit jegyzek meg, hogy Zombori Erzsébet főként a természetből választja motívumait, előszeretettel mutat be tájakat, tájrészleteket, vagyis befogási kísérlet nélkül, egyszerűen elénk tárja a szépet; épp ezért minden igyekezete mellett sincs mindig összhangban a szépségvadászatra induló költővel.

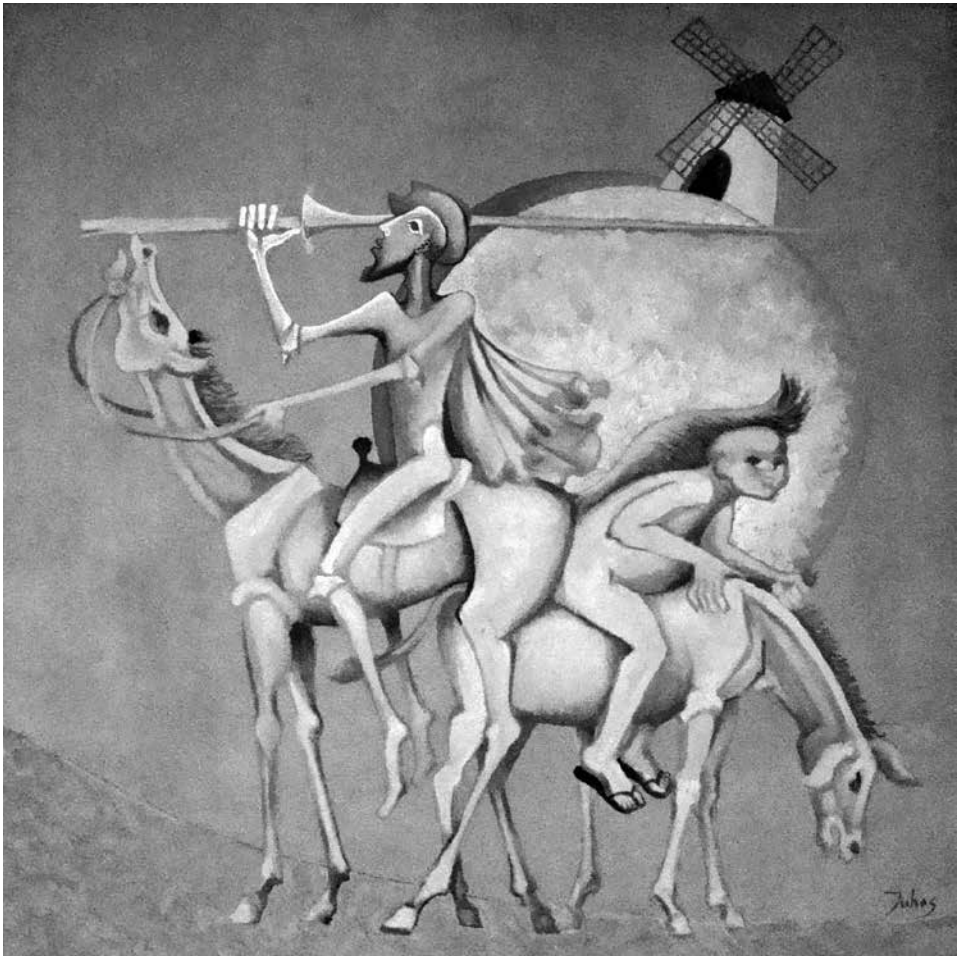
Balázs F. Attila versei borongósabb hangulatokat idéznek. A szépségre az elmúlás árnya vetül; kutató igyekezettel próbálja begyűjteni, az alkotásban rögzíteni a szépet. Íme, a kötet címadó verse: „Csüng az idő a meggörbült mutatón / a kulcsos ember bezárja a rácsot / csíkokat vág a fényből / a szépség kifolyik a réseken / és összeáll a retinán a kép”. Ugyanakkor felmerül a kétely, vajon az alkotás maradéktalanul őrzi-e a szépet: „versekkel ápolom / szellemi immunrendszeremet / van aki komolyan vesz? // lesz akit megérint egy metafora? / sikerül ablakot vágni a szürke falba? // mivé állnak össze a törölt sorok / a kommunikációs felhőben?” (*Felhő*). Összességében elmondható – bár vannak néhol egyszerű ténymegál-

lapítások –, hogy bizakodás és örökös kételeg szövi át a versek halmazát; és ez a halmaz az élet két fő mozgatóját az alkotás vágyát, valamint a nem éppen

érdekmentes tetszéshez tartozó szerelmet foglalja magába.

Kiss Ferenc Zsolt

Don Q